

КОРНІЯЦІ МИХАЙЛУ ЯКОВИЧУ (з нагоди 80-річного ювілею)

Погляд з-під злегка кошлатих брів
Глибоко посаджених очей
Завжди енергетикою грів
Аскетичне і просте лице.

Хоч статуру не могутню мав,
Та його тендітним не назвеш,
Постать діями компенсував
Поряд з ним сильнішим теж стаєш.

Заряджати всіх йому було
Легко, мавши унікальний дар,
Як ліхтар, світилося чоло,
І тоді він був твій володар.

Поряд з ним вертітися не смій,
Не крути, працюй на результат,
Не любив без діла метушні
І не допускав він часу втрат.

Завжди генератором ідей
Виступав без втоми та хитань,
Мобілізувати вмів людей,
Кожен також з ним у рівень стань!

Не портрет диктатора це, ні!
Не тремтиш, бувало, перед ним,
Лише на його ти стороні,
Стопроцентно згоден із усім.

Ось такі були колись у нас
Велетні, хай малопоказні,
Вже нема таких, змінився час
Видно лиш половину на стерні.

Рідко за останні двадцять літ
Удавалось бачитись з самим,
Та не виляв, не стерся слід,
Впізнаєш його усе ж таким.

І сьогодні не назвеш його
Немічним, байдужим чи старим,
З поглядом, наповненим того ж,
Що асоціюється із ним.

Не даремно прожилося життя,
Не забудуть люди добрих справ,
Справи ці не кануть в небуття,
Бо лиш благородні обирав.

За життя він пам'ятником став,
Для бориспільських учителів,
Скромний і величний, без оправ,
Та на довгий ланцюжок років.

Щедрістю уміє дарувать
І усмішка добра на устах,
Хай для нього ще летять-летять,
Як у небі журавлі, літа.

Дата написання вірша: 2021-01-08